ANNA TELEKI

4:00 AM

A vágy szavai

Publio

4:00 AM

A vágy szavai

Anna Teleki

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

***

A titokról két szív közt,

mik elkötelezettek, hogy szeressenek…

valaki mást.

***

I.

1.

Zuhog az eső. Mennydörög. Cseng a telefonom, és elkezdem előásni a táskám aljából. HUGICA – jelenik meg a kijelzőn, és fogadom a hívást.

– Igen, Mona?

– Szia – jön egy síró hang, és meglepődöm.

– Mi a baj, Mona? Sírsz? – kérdem aggódva, mert már minden hülyeségre gondolok.

– Meghalt… – jön egy halk válasz, és érzem, ahogyan kimegy mindenemből a vér.

– Ki? Ki halt meg???

– Eros.

– E–ki? – kérdem csodálkozva, s csak bámulom magam előtt az ajtót. Már mindenkire gondoltam. Sógoromra, unokahúgomra, vagy épp húgom hárpia anyósára, aki megkeseríti az életét, de nem róluk beszél?

– Eros. Az olasz.

Na, igen. Így már teljesen összeállt a kép. Mona szeretője, barátja, apapótlója, vagy már nem is tudom, minek nevezzem "az olaszt" aki olyan mértékben felforgatta az egész házasságát, hogy egy adott pillanatban, azt hittem elválnak. Eros. Tehát ez volt a neve…

– Beszéltél vele, Mona! Nem megegyeztünk, hogy abba hagyod ezt?!

– Igen. De ő egy áldott jó ember volt. Nem érdemelte meg, hogy meghaljon!

– Mona…

– Ugyan, hiszen meséltem mi volt…

Egy részét….

– Hidd el. Sajnálom őt! Úgy halt meg, mint egy kutya…

– Nem érdekel. Jobb, ha téged sem érdekel!

– De nem érdemelte ezt! – mondja bőgve a húgom, és én már kezdem nézni a mennyezetet.

– Esküszöm, nem vagy normális! Hagyd már abba!

– Megkellet volna ismerned!

– Na persze! Adam?

– Nem mondott semmit. Csak vigasztalni próbált.

Néha, úgy érzem, kisülnek az idegeim, mikor a húgommal beszélek. Komolyan. Bármit mondok

neki, egyik fülén be, a másikon ki. Úgy jön, hogy megverjem!

– Hogy nem veszed észre, mennyire szeret téged az az ember?!

– Tudom.

– De nem tudnod kell, Mona! Az ég szerelmére! Egy vad idegent siratsz, aki majdnem tönkre tette a házasságod?!

– Eros nem vad idegen volt!

– TE JÓ ÉG! MONA!!! – kiáltok rá a telefonba, és elhallgatok. – Húsz évvel volt idősebb nálad! A fiával vagy egyidős! Hagyd már abba!

– Akkor is… – kezdi bőgve, de a szavába vágok!

– Akkor is, mi?! Szent ég!

– Csak hallgass meg!

– Aha….

– Ő jó ember volt! Csendes, türelmes és meghallgatott…

– És egyetlen szavát sem értetted!

– Ez nem igaz!

– Persze, hogy nem! A che passa meg az amore mio–n kívül, mit tudsz még olaszul?

– Ne beszélj már így!

– Mona. Figyelj. Erre nekem nincs időm! Már akkor is mondtam, szállj le azonnal a földre, mert nem lesz jó vége. Akkor is, ha csak kalandnak indult! Miért lógatsz damoklészi kardot a kapcsolatod fölé? Ennyire nehéz megállnod, hogy bárkibe is belezúgj csak úgy?! Őrülj, inkább, hogy Adam elviselte a hülye szeszélyeid! Szerinted a férjed, hogyan érzi most magát?

– Nem érdekel..

– NEM ÉRDEKEL?! Na, én hagylak! – és lecsapnám a telefont, de csak mérgesen nyomom meg a piros gombot a kijelzőn.

Ú… de feltud húzni…Ehhez most semmi kedvem. Keresztelőben kell mennem, és valami csecsebecsét vennem egy pár hónapos gyereknek. A délelőtti műszak után… Ágyat látok csak magam előtt. S erre, itt ülök a PlayGround komplex mosdójába, és a zsibbadt rózsaszín felhőben lebegő húgommal veszekszem a nála húsz évvel idősebb szeretőjének a halálról. Remek. Még jó, hogy kellően feltúráztam magam.

Mikor kijövök a fülkéből, megállok a tükör előtt és megigazítom a sminkem. Ezt a nyamvadt halvány sminket, mit nem is értem, miért tettem magamra. Ahogy törölgetem a szemem, meghallok egy halk szipogást. A fülkék felé fordulok, s egyet közelebb lépek. Így már meghallom. Valaki sír.

– Istenem… Nem bírom tovább… Nem lett volna szabad! – hallom a rekedten s halkan elsóhajtott mondatot.

– Hahó – kopogok be. – Minden rendben? Hozzak segítséget? – kérdem, mint minden normál empatikus ember. De a válasz csak lassan jön.

– Nem. Minden oké!

Minden oké? Csak nézek a szürke ajtóra.

– Biztos?

S erre kinyílik az ajtó.

– Igen – mosolyog rám egy nálam magasabb, barna, dús hajú nő. Tökéletes sminkje elkenődött. A retiküljébe nyúl s elindul a tükör felé. Csak nézek rá. Újra megigazítom a rúzsom, közben szemem sarkából végig mérem.

Talán velem egy idős… Talán. Jómódú, csinos. Kicsit túl sminket, de biztosan fontos eseményre készül.

– Kész – mosolyodik el tökéletes mű mosollyal felém, s elindul az ajtó felé.

Na, ez fura… Biztosan pasi ügy.

2.

Anyám mindig azt mondta: a férfiak veszélyesek. Nem értettem, miért gondolja ezt? A férfiak mások, de nem veszélyesek. Kell tudni bánni velük, meg kell tanulni. Én ennek a mondója vagyok.

Milyen modortalan vagyok! A nevem Veronika. Veronika Philémon. Svájcból költöztem Amerikába, követve húgom az álmok hazájába, mik lassan és biztosan valóra is válnak. Nem modell ügynökségre gondolok. Arra esélyem sem lenne átlagos 160–as magasságommal és kissé formás alakommal. Az arcom sem a legszebb, de tiszta. Meg nem is vagyok oda a sminkért. Nagyon ritka, komoly eseménynek kell lennie annak, hogy sminkeljek. Megvagyok elégedve magammal. Nem szeretnék sem nagyobb melleket, sem kisebb feneket. Engem így teremtettek.

Ami a munkám illeti… Kémia szakos végzettségem van, mit – őszintén – a mai napig nem használok ki teljesen. Az egyetem óta szinte semmit. A munkám felelősség teljes, de nem a legnehezebb. Néha már unalmas is. Állandóan mintákat ellenőrizni olyan gépeken, – mi hála a modern technológiának, – mindent elvégez helyettem. Én csak a jelentéseket kell mappába tegyem, rendszereznem, s mikor elengedek a világba egy terméket, arról jelentést kell írnom.

Elmosolyodom és kinyitom a szekrényem. Szerencse, hogy délutános vagyok. Nézem a ruhákat, végig simítom őket, végül megállok az egyszerű pamut felsőnél.Nézem magam a tükörben. El kellene mennem egy kozmetikushoz. Ideje lenne… Bár nem vagyok az a személy, aki nem érzi jól magát a bőrében. Sőt…

Nem szeretek késni. A fejem széjjel robban a tegnapi keresztelőben elfogyasztott pia után, de még vezetni tudok. Mikor bekanyarodom a cég parkolójába megigazítom kissé borzos hajam. Sehogy nem áll. Ez az egyetlen dolog, ami kissé zavar. Túl egyenes. Egy hetet tölthetnék a szalonban, az én hajamban akkor sem maradna meg semmi. Borzosan kissé dúsabbnak látszik… A tükörbe nézek, és előveszem a hidratáló szájfényem.

Mikor beérek a kollégák már türelmetlenül várnak. Át kell vennem a váltást. Ami általában csak

pár szó. Épp, ahogyan most is.

– Minden rendben.

– Köszi, Hara – mosolygom kolléganőmre miközben felveszem fehér köpenyem, és ő csak integet, s már szalad is. Egy három és egy öt éves kisfiú várja haza. Megértem őt.

3.

Az AGE egy kozmetikai cég, mi igen bő palettával rendelkezik. Testápolótól kezdve körömlakkon át egész a baba krémekig szinte mindent gyártunk. Nem egy nagy cég, de a minőségünket a piacon igen kegyetlen módszerekkel tartjuk fenn. Most nem gondolok az állatokon végzett tesztekre. Azt pár éve betiltották teljesen, ellenben rengeteg a labor ellenőrzésünk. Hirtelen nem tudnám felsorolni mennyi gépünk van… Kezdve a tesztelőktől, van melyik a kompozíció arányait ellenőrzi, ami kémiai vegyületekre bont mindent, és folytathatnám. Nem értek mindhez. Az én dolgom ugyanis, csak a kódok és matricák ellenőrzése és véletlenszerű szennyeződés vizsgálat mielőtt tovább küldeném a termékeinket. Nem nehéz, csak hosszadalmas minden.

Nézem a harmincadik arckrém kódját, és kibontom a dobozokat. Ráteszem a szokásos sárga jelzést, mi azt jelenti: a doboz marad, míg nincs eredmény.

Ami bonyolítja a dolgokat, azok a laboros fiúk. Nos, igen. Mikor már jó ideje férfiakkal dolgozik együtt egy nő, már nem lepődik meg semmin.

4.

Benyitok a laborba, és a következő kérdés fogad:

– Te nyalnál?

– Mi? – lepődöm meg egy pillanatra, és vigyorogva indulok az asztalom felé, hol a szennyeződés vizsgáló gép pihen. Kibontom a krémet, közben Dany folytatja.

– Most komolyan, Veronika. Tudod, csak úgy kíváncsiságból…

– Kíváncsiságból? – kérdem laboros kollégámtól és pipettával veszek ki a krémből.

– Tegyük fel, ha pasi volnál… – magyaráz Dany, s vigyorogni kezdek. Felé fordulok, és látom, hogy Johny, a termelést vizsgáló és Mell néznek rám.

– Igen – válaszolok, és egy pillanatra csend. Visszafordulok a géphez, elhelyezem a mintákat és elindítom. Közben Dany tapsol egyet.

– Látod, Mell. Csak te nem tudod, mi a jó!

– Tudom, mi a jó.

– Akkor? – fordulok felé, s Dany megszólal.

– Ő… Ő… – mutogat Mellre – Nem hajlandó orálisra.

– Nem azt mondtam – szólal meg Mell – Csak gusztustalannak tartom, hogy… – és elhallgat.

– Hogy kielégítsd a barátnőd? – kérdem. – De azt szereted, ha ő kielégít téged, nem?

– Az más!

– Más?! Mert?

– Én férfi vagyok – mondja büszkén Mell, s én karba teszem a kezem.

– Aha. Szóval ő térdeljen eléd, de te nem tennéd ezt meg neki.

– Hülye vagy! – mondja Dany hangosan – Még Veronika is nyalna p*nát! Mindenki nyalna! – mondja az ő kissé nőies hangján, csapkod a levegőben és a gép pittyegni kezd mögöttem. Visszafordulok, és nézem a számokat újra. Dany becsapja maga mögött az ajtót. Mell vissza megy az íróasztalához.

– Melyik pasi nem szereti az orálist? – kérdi Johny, s Mell vállat von.

– Az más. Én férfi vagyok… – mondja halkan, mégis meghallom, s nevetnem kell.